

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Sžo/57/2014
Identifikačné číslo spisu:	8013200704
Dátum vydania rozhodnutia:	19.01.2016
Meno a priezvisko:	JUDr., Ing. Miroslav Gavalec
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:8013200704.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavala PhD. a členov senátu JUDr. Igora Belka a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci žalobkyne: Z. G., bytom XXX XX Y. č. X, proti žalovanému: Ústredie práce, sociálnych vecí a rodiny, so sídlom Špitálska č. 8, 812 67 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo dňa 23. apríla 2014 č. k. 5S/32/2013 - 36, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 23. apríla 2014 č. k. 5S/32/2013 - 36 p o t v r d z u j e .

Žalobkyni náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Konanie na správnom orgáne

1. Rozhodnutím č.: AA/2012/08500-OPHN zo 04. mája 2012 (ďalej na účely rozsudku len „napadnuté rozhodnutie“ - č. 1. 3) žalovaný ako odvolací správny orgán v zmysle zákona č. 453/2003 Z. z. o orgánoch štátnej správy v oblasti sociálnych vecí, rodiny a služieb zamestnanosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, v medziach § 22 písm. b) zákona č. 599/2003 Z. z. o pomoci v hmotnej núdzi a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej na účely rozsudku len „zák. č. 599/2003 Z. z.“) a § 58 a § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej na účely rozsudku len „Správny poriadok“) potvrdil odvolaním napadnuté rozhodnutie Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Humenné č.: HE/2012/43796/3 z 22.03.2012 (ďalej na účely rozsudku len „prvostupňové rozhodnutie“, resp. „prvostupňový orgán“) a podané odvolanie zamietol.

Podľa § 22 písm. b) zák. č. 599/2003 Z. z. v znení relevantnom pre rozhodnutie vo veci Ústredie práce, sociálnych vecí a rodiny vykonáva v druhom stupni štátnu správu vo veciach, v ktorých v správnom konaní v prvom stupni koná a rozhoduje úrad.

2. Žalovaný napadnuté rozhodnutie odôvodnil tým, že prvostupňový orgán svojim rozhodnutím podľa ustanovení § 2, § 10, § 11, § 14, § 17, § 25 ods. 5 zák. č. 599/2003 Z. z. a zákona č. 601/2003 Z. z. o životnom minime a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov priznal žalobkyni dávku a príspevky v sume 97,19 € mesačne od 01.03.2012.

Proti prvostupňovému rozhodnutiu podala žalobkyňa odvolanie z dôvodu nespokojnosti s nepriznaním príspevku na bývanie. Žiadala tiež informácie ohľadom výšky nájmu hlásených nájomcami bytov na daňový úrad.

3. Zo spisovej dokumentácie prvostupňového orgánu žalovaný zistil, že žalobkyňa požiadala dňa 30.01.2012 o pomoc v hmotnej núdzi. Na základe posúdenia nároku na dávku v hmotnej núdzi a príspevky bolo zistené, že žalobkyňa mala v mesiaci január príjem z dávky v nezamestnanosti, ktorý presahoval sumy nároku na dávku a príspevky. Na základe tejto skutočnosti dávka a príspevky žalobkyni neboli priznané.

4. Dňa 22.02.2012 opätovne požiadala prvostupňový orgán o dávku v hmotnej núdzi a príspevky. Opätovne po preskúmaní spisovej dokumentácie bolo zistené, že žalobkyňa mala v mesiaci február príjem z dávky v nezamestnanosti, ktorý presahoval sumy nároku na dávku a príspevky stanovené v zákone o pomoci v hmotnej núdzi. Na základe tejto skutočnosti dávka a príspevky žalobkyni neboli priznané.

5. Dňa 12.03.2012 žalobkyňa podala ďalšiu žiadosť o dávku v hmotnej núdzi a príspevky. Žalobkyňa je nezamestnaná, vedená ako uchádzač o zamestnanie, nemá žiadny príjem, býva spolu s rodičmi v ich rodičovskom dome. V žiadosti o pomoc v hmotnej núdzi v časti bytové pomery uviedla, že je podnájomník. Podľa potvrdenia o dočasnej práceneschopnosti bola od 11.01.2012 do 09.04.2012 práceneschopná.

6. S poukazom na ustanovenia § 14 ods. 1, § 17 ods. 1 a § 25 ods. 5 zák. č. 599/2003 Z. z. žalovaný konštatoval, že žalobkyňa je občanom v hmotnej núdzi, nakoľko jej príjem nedosahuje sumu životného minima. Žalobkyňa spĺňa nárok na dávku v sume 60,50 € + príspevok na zdravotnú starostlivosť v sume 2,00 € + ochranný príspevok v sume 34,69 €. Vzhľadom na to, že nemá žiadny príjem, patrí jej dávka a príspevky v sume 97,19 € mesačne.

7. Svoje zamietajúce rozhodnutie k nároku na príspevok na bývanie žalovaný odôvodnil tým, že vlastník bytu alebo rodinného domu tento nárok preukazuje predložením listu vlastníctva a potvrdením obecného úradu o zaplatení dane z nehnuteľností; vlastník bytu tiež predkladá potvrdenie spoločenstva vlastníkov alebo správcu o zaplatení preddavkov do fondu prevádzky, údržby a opráv.

Nájomca bytu alebo rodinného domu predkladá nájomnú zmluvu uzatvorenú medzi prenajímateľom (vlastníkom) a nájomcom a potvrdenie prenajímateľa o zaplatení nájomného a uhrádza plnenia spojené s užívaním bytu. Žalobkyni nie je možné priznať príspevok na bývanie, pretože nepreukázala splnenie podmienok na vznik nároku. Vo veci informácií ohľadom výšky nájomov bytov uviedol, že je potrebné sa obrátiť na príslušný daňový úrad.

II.

Konanie na prvostupňovom súde

8. Proti uvedenému rozhodnutiu žalobkyňa podala na Okresný súd Bratislava I. (postúpené na Krajský súd v Prešove) žalobu zo dňa 03.07.2012.

9. Krajský súd v Prešove ako súd prvého stupňa podľa § 250j ods. 1 O.s.p. preskúmal napadnuté rozhodnutie a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe, vypočul žalobkyňu, oboznámil sa s obsahom administratívneho spisu žalovaného a dospel k záveru, že žaloba je dôvodná.

Preto napadnuté rozhodnutie zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. c) a d) O.s.p. a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

10. Pri svojom rozsudku krajský súd vychádzal zo zásady úzkej súčinnosti obsiahnutej v ustanovení § 3 ods. 2 Správneho poriadku v spojení so zásadou materiálnej pravdy (§ 32 ods. 1 Správneho poriadku).

Krajský súd z obsahu administratívneho spisu nezistil, žeby žalobkyňa bola prvostupňovým orgánom vyzvaná na preukázanie rozhodujúcich skutočností a údajov potrebných pre posúdenie nároku na príspevok na bývanie, t. j. či je vlastníkom rodinného domu, bytu alebo nájomcom rodinného domu a bytu, prípadne či nespĺňa podmienky uvedené v § 13 ods. 4 zák. č. 599/2003 Z. z., t. j. že býva v byte alebo v rodinnom dome s právom doživotného bývania.

11. Nakoľko prvostupňový orgán vychádzal pri rozhodovaní iba z informácie v žiadosti, že žalobkyňa je podnájomníkom a sociálne zisťovanie v konečnom dôsledku riadne nevykonala, potom rozhodol na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu. Rozhodnutie vo vzťahu k nároku na príspevok na bývanie nijako neodôvodnil.

12. Na záver krajský súd uviedol, že z odôvodnenia preskúmaného rozhodnutia žalovaného nevyplyva z akých skutočností žalovaný vychádzal pri konštatovaní, že žalobkyňa nepreukázala splnenie podmienok na vznik nároku na príspevok na bývanie. Ďalej nedostatočne aplikoval ust. § 13 zák. č. 599/2003 Z. z., nezaoberal sa odsekom 4 citovaného zákonného ustanovenia, a v dostatočnom rozsahu a presvedčivo neuviedol, akou úvahou bol vedený pri hodnotení zistených skutočností a ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval. Za takýchto okolností rozhodnutie žalovaného je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov.

III.

Odvolanie žalovaného/stanoviská

A)

13. Vo včas podanom odvolaní zo dňa 03.06.2014 (č. l. 41) proti rozsudku prvostupňového súdu boli ako odvolacie dôvody uvedené:

- že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p.) a
- rozsudok krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p.).

14. Najmä žalovaný zdôraznil, že

- žalobkyňa bola riadne poučená o podmienkach poskytnutia dávky v hmotnej núdzi a príspevkov podľa zák. č. 599/2003 Z. z., čo vyplýva z odpovede prvostupňového orgánu na žiadosť žalobkyne zo dňa 23.02.2012, 22.03.2012 a 14.05.2012,
- povinnosť poučiť účastníka však nezahŕňa postup, v ktorom by mal byť účastník oboznamovaný i o tom, aké dôvody a aké skutočnosti má uvádzať, aby sa v správnom konaní jeho žiadosti vyhovel,
- po niekoľko mesačnej komunikácii prvostupňového orgánu so žalobkyňou boli objektívne ustálené skutočnosti dôležité pre vydanie napadnutého rozhodnutia, t. j. že žalobkyňa býva ako podnájomníčka spolu s rodičmi v ich rodičovskom dome.

15. Záverom žalovaný navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že žalobu zamietne.

B)

16. V súdnom spise sa v čase vyhlásenia odvolacieho rozsudku napriek výzve krajského súdu vyjadrenie žalobkyne k odvolaniu žalovaného nenachádza.

IV.

Právne názory odvolacieho súdu

17. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.)

preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní podľa § 212 v spojení s § 246c ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej v texte rozsudku tiež „O.s.p.“). Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 201 v spoj. s ust. § 250ja ods. 1 O.s.p. odvolanie prípustné, vo veci v zmysle dôvodov uvedených v § 250ja ods. 2 O.s.p. nenariadil pojednávanie a po neverejnej porade senátu jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch) dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné, pretože napadnutý rozsudok krajského súdu je vo výroku vecne správny a vydaný v súlade so zákonom, a preto ho po preskúmaní dôležitosti odvolacích dôvodov postupom uvedeným v § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

18. Po preverení riadnosti podmienok vykonávania súdneho prieskumu rozhodnutí správneho orgánu (tzn. najmä splnenia podmienok konania a okruhu účastníkov) sa Najvyšší súd stotožňuje so skutkovými závermi krajského súdu v tom rozsahu, ako si ich osvojil zo zistení uvedených žalovaným správnym orgánom, ktoré sú obsiahnuté v administratívnom spise. Na druhej strane podstatou súdneho odvolania proti rozsudku krajského súdu ako aj žaloby, ktorou sa žalobkyňa domáha preskúmania napadnutého rozhodnutia, je skutková otázka, aké sú podmienky žalobkyne na bývanie, čo je základným podkladom pre rozhodovanie správneho orgánu.

Práve tento právny rámec aj vymedzuje potrebné medze skutkového zistenia.

19. Žalovaný svoje odvolanie oprel o viacero námietok. Za účelom riadneho prieskumu zákonnosti napadnutého rozhodnutia sa musí Najvyšší súd primárne vysporiadať s argumentáciou krajského súdu o nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia, lebo nepreskúmateľnosť rozhodnutia orgánu verejnej správy je zásadnou prekážkou, ktorá bráni vykonaniu súdneho prieskumu.

Až po prípadnom vyslovení ich nedôvodnosti odvolacím súdom vzniká právo žalovanému na prieskum iných záverov krajského súdu (meritórne odvolacie námietky).

20. Vzhľadom na vyššie vyslovené názory a v súvislosti s hore položenou otázkou Najvyšší súd po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu s prihliadnutím na ust. § 219 ods. 2 v spoj. s § 246c ods. 1 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním stotožňuje v prevažujúcom rozsahu a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, Najvyšší súd sa v svojom odôvodnení následne obmedzí iba na rekapituláciu niektorých vybraných bodov odôvodnenia napadnutého rozsudku a doplnenia svojich odlišných, resp. dopĺňajúcich zistení a záverov zistených v odvolacom konaní (§ 219 ods. 2 v spoj. s § 246c ods. 1 O.s.p. umožňuje odvolaciemu súdu doplniť odôvodnenie prvostupňového súdu o ďalšie dôvody), najmä vo vzťahu k hore vymedzenej skutkovej otázke.

21. Je nepochybné, že prostredníctvom podaného odvolania žalovaný najmä spochybňuje (viď bod č. 14) svoju povinnosť postupovať v správnom konaní v úzkej súčinnosti so žalobkyňou tak, aby mohla svoje práva účinne obhajovať, čo najmä zahŕňa poskytovanie pomoci a poučení, aby pre neznalosť právnych predpisov neutrpela v konaní ujmu.

Splnenie uvedenej povinnosti vidí správny orgán v tom, že žalobkyňa bola v konaní dostatočne poučená o svojich právach, resp. jej bola zo strany prvostupňového orgánu poskytnutá dostatočná pomoc prostredníctvom poučenia o podmienkach poskytnutia dávky v hmotnej núdzi a príspevkov v zmysle zák. č. 599/2003 Z. z. Takisto zdôraznil to, že po niekoľko mesačnej komunikácii prvostupňového orgánu so žalobkyňou boli objektívne ustálené skutočnosti dôležité pre vydanie napadnutého rozhodnutia, t. j. že žalobkyňa býva ako podnájomníčka spolu s rodičmi v ich rodičovskom dome.

Podľa § 3 ods. 2 Správneho poriadku správne orgány sú povinné postupovať v konaní v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania, zúčastnenými osobami a inými osobami, ktorých sa konanie týka a dať im vždy príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia, a uplatniť svoje návrhy. Účastníkom konania, zúčastneným osobám a iným osobám,

ktorých sa konanie týka musia správne orgány poskytovať pomoc a poučenia, aby pre neznalosť právnych predpisov neutrpeli v konaní ujmu.

22. Najvyšší súd však upozorňuje, že krajský súd v zmysle uvedenej zásady poukázal nie na jej nedodržanie, ale na dôsledok, ktorý sa prejavil v nedostatočne zistenom skutkovom stave (t. j. zrušovací dôvod zakotvený v ustanovení § 250j ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Z administratívneho spisu vyplýva, že žalobkyňa nepochybne na predtlačenom formulári uviedla, že nemá žiadny majetok a na adrese svojho pobytu je podnájomníčkou.

Následne na to vykonal prvostupňový orgán sociálne zisťovanie (viď záznam zo sociálneho zisťovania zo dňa 06.02.2012), v zmysle ktorého bolo konštatované, že v tomto čase žalobkyňa na uvedenom mieste nebola zastihnutá.

Podľa § 3 ods. 4 veta prvá Správneho poriadku rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci.

23. Najvyšší súd vo svojej rozhodovacej činnosti neustále poukazuje na nutnosť dodržiavať zásadu právnej istoty (čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky), t. j. že v obdobných veciach je možné sa od predchádzajúceho rozhodnutia Najvyššieho súdu meritórne odchyliť iba, ak sa podstatne zmenili skutkové okolnosti a právny základ pre vyhlásenie súdneho rozhodnutia. Preto s princípom právnej istoty je tesne spojená kontinuita právnych názorov súdov na riešenie obdobných vecí.

24. V súvislosti s uvedeným Najvyšší súd prostredníctvom svojej ustálenej judikatúry (napríklad rozsudok sp. zn. 1Sžo 34/2010 z 24.05.2011) viackrát adresoval žalobcovi svoj záväzný právny názor o tom, že základná zásada správneho konania týkajúca sa spoľahlivo zisteného stavu veci (§ 3 ods. 4 veta prvá Správneho poriadku v spojení s § 25 ods. 1 zák. č. 599/2003 Z. z.) vychádza najmä z testu, či si správny orgán splnil svoju povinnosť zabezpečiť potrebné podklady pre rozhodnutie; tzn. potrebnosť čo do postačujúceho rozsahu ako aj požadovanej kvality podkladov.

Navyše odvolací orgán je v zmysle § 59 ods. 1 Správneho poriadku zaťažený povinnosťou zásadu materiálnej pravdy, ak nebola dostatočne prvostupňovým orgánom naplnená, tak túto vadu musí odstrániť v správnom odvolacom konaní.

Podľa § 59 ods. 1 Správneho poriadku odvolací orgán preskúma napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu; ak je to nevyhnutné, doterajšie konanie doplní, prípadne zistené vady odstráni.

25. Žalovaný si však prostredníctvom svojho odôvodnenia paušálne osvojil závery z uvedeného záznamu zo sociálneho zisťovania bez toho, aby bližšie rozvinul svoje názory, ako aplikoval ustanovenie § 13 zák. č. 599/2003 Z. z., a to najmä jeho odsek 3 a 4.

Krajský súd žalovanému takéto pochybenie správne vytkol tým, konštatujúc že:

„Z obsahu administratívneho spisu nevyplýva, žeby bola žalobkyňa prvostupňovým správnym orgánom vyzvaná na preukázanie rozhodujúcich skutočností a údajov potrebných pre posúdenie nároku na príspevok na bývanie, t. j. či je vlastníkom rodinného domu, bytu alebo nájomcom rodinného domu a bytu, prípadne či nespĺňa podmienky uvedené v § 13 ods. 4 zákona, t. j. že býva v byte alebo v rodinnom dome s právom doživotného bývania. Prvostupňový správny orgán vychádzal pri rozhodovaní iba z informácie v žiadosti, že žalobkyňa je podnájomníkom a sociálne zisťovanie v konečnom dôsledku riadne nevykonala. Rozhodnutie vo vzťahu k nároku na príspevok na bývanie nijako neodôvodnil.“

Podľa § 13 ods. 3 zák. č. 599/2003 Z. z. (3) Občan v hmotnej núdzi a fyzické osoby, ktoré sa s občanom v hmotnej núdzi spoločne posudzujú, majú nárok na príspevok na bývanie, ak občan v hmotnej núdzi alebo niektorá z fyzických osôb, ktorá sa s občanom v hmotnej núdzi spoločne posudzujú podľa § 4

a) je vlastníkom bytu, vlastníkom rodinného domu, nájomcom bytu alebo nájomcom rodinného domu alebo nájomcom obytnej miestnosti v zariadení určenom na trvalé bývanie 25b) a

b) uhrádza náklady spojené s bývaním a predloží doklad o zaplatení týchto nákladov za predchádzajúcich šesť po sebe nasledujúcich kalendárnych mesiacov alebo preukáže uznanie dlhu a dohodu o splátkach v prípade, že má nedoplatky spojené s úhradou nákladov spojených s bývaním.

Podľa § 13 ods. 4 zák. č. 599/2003 Z. z. za bývanie sa na účely príspevku na bývanie považuje aj bývanie spojené s poskytovaním starostlivosti v zariadení sociálnych služieb celoročne a bývanie v byte

alebo v rodinnom dome, v ktorom má občan v hmotnej núdzi a fyzické osoby, ktoré sa s občanom v hmotnej núdzi spoločne posudzujú, právo doživotného užívania.

26. Tiež žalovaný v odvolaní namietal, že nesúhlasí s nutnosťou poučiť žalobkyňu o najvhodnejšom postupe, aké dôvody a aké skutočnosti má uvádzať, aby sa v správnom konaní jeho žiadosti vyhovel. Najvyšší súd s uvedenou odvolacou námietkou v časti nesúhlasí, nakoľko orgán verejnej správy musí pri svojej rozhodovacej činnosti maximálne naplniť obsah zásady dobrého výkonu verejnej správy, ktorá zahŕňa jeho povinnosť čo možno najviac zohľadniť požiadavky žalobkyne ako žiadateľky. Uvedené zahŕňa napríklad povinnosť správneho orgánu tak odstrániť zrejmé vady či nedostatky žiadosti ako aj napríklad to, že doteraz ponúknuté dôkazné prostriedky sú nepostačujúce.

27. Na uvedenom právnom základe sa preto Najvyšší súd stotožnil s právnym názorom krajského súdu, že z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nevyplýva z akých skutočností žalovaný vychádzal pri konštatovaní, že žalobkyňa nepreukázala splnenie podmienok na vznik nároku na príspevok na bývanie, teda neuviedol ktoré skutočnosti boli podkladom na jeho rozhodnutie.

V.

28. Odvolací súd vzhľadom na námietky uplatnené žalobkyňou uvádza, že hoci napadnuté rozhodnutie má všetky formálne náležitosti rozhodnutia v zmysle § 47 Správneho poriadku v spojení s § 25 ods. 1 zák. č. 599/2003 Z. z., tak z hľadiska obsahu napadnuté rozhodnutie nevychádza z dostatočne zisteného skutkového stavu, ktorý by bol následne logicky vyhodnotený a riadne právne posúdený. Preto sa odvolací súd nestotožňuje so skutkovými zisteniami a právnymi závermi zistených v predchádzajúcich konaniach o tom, že u žalobkyne boli preverené zákonné podmienky pre priznanie nároku na príspevok na bývanie.

Počas konania nebolo účastníkmi naznačené ani odvolací súd nedospel k záveru, že by sa vyskytli prekážky pre konanie z dôvodov neústavnosti alebo potreby výkladu komunitárneho práva aplikovaných právnych predpisov a súvisiacich právnych aktov orgánov Európskej únie, pre ktoré je potrebné konanie prerušiť.

29. Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností, po vyhodnotení námietok žalobkyne ako aj s prihliadnutím na závery obsiahnuté v svojich predchádzajúcich rozhodnutiach, najmä už v citovanom rozhodnutí sp. zn. 1Sžo 34/2010 z 24.05.2011, pri ktorom Najvyšší súd nezistil žiaden relevantný dôvod, aby sa od neho odchýlil (napríklad zásadná zmena právneho prostredia, zistenie odlišného skutkového stavu alebo prijatie protichodného zjednocovacieho stanoviska), s osvojením si argumentácie krajského súdu postupom podľa § 219 ods. 2 O.s.p. rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

30. O práve na náhradu trov odvolacieho súdneho konania rozhodol Najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 v spojitosti s § 250k ods. 1 O.s.p., podľa ktorého úspešnej žalobkyňi právo na úplnú náhradu trov tohto konania vzniklo.

Nakoľko úspešná žalobkyňa si svoje právo v zákonnej 3-dňovej lehote neuplatnila, a iné výdavky zo spisu nevyplývajú, rozhodol Najvyšší súd tak, ako je vyslovené vo výroku.

31. Najvyšší súd v prejednávanej veci v súlade s ust. § 250ja ods. 3 O.s.p. rozhodol bez pojednávania, lebo nezistil, že by týmto postupom bol porušený verejný záujem (vo veci prebehlo na prvom stupni súdne pojednávanie, pričom účastníkom bola daná možnosť sa ho zúčastniť), nešlo o vec v zmysle § 250i ods. 2 O.s.p. (úprava sociálno-poistných vzťahov vychádza z verejnoprávnych vzťahov), v konaní nebolo potrebné v súlade s ust. § 250i ods. 1 O.s.p. vykonať dokazovanie a z iných dôvodov nevznikla potreba pojednávanie nariadiť.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu n i e j e prípustný opravný prostriedok (§ 246c ods. 1 O.s.p.).